

USA TODAY BESTSELLER

HOLLY RENE

KRÁLOVSTVÍ
ZLOBY A SLIBŮ

**KNIHY HOLLY RENEE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Hvězdy a stíny

Království hvězd a stínů
Království krve a zrady
Království zloby a slibů

Připravujeme

Království ohně a osudu

Skrytá říše

Skrytá říše

Připravujeme

Dědictví stínů
Koruna krve

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ ZLOBY A SLIBŮ

přeložila
MAGDALÉNA ŘEZÁČOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

ZEMĚ LIDÍ

TRHLINA

KR

KRVAVÉ
KRÁLOVSTVÍ

ONYXOVÝ LES

ÁLOVSTVÍ VÍL

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Holly Renee, 2023

Translation © Magdaléna Řezáčová, 2026

Cover Illustration © Viki Lester, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Map © Amanda at Eternal Geekery, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-176-5 (pdf)

Pro Lauren

*Děkuji za to, že sis tuto sérii tak zamilovala.
Navždy budeš Evrenovou princeznou.*

PROLOG

GAVRIL

Zatuchlým, vlhkým podzemím žaláře se nesla ozvěna mých kroků.

Chodil jsem do těchto míst s odporem, ale matka trvala na tom, že Ledu musíme držet právě tady.

Sotva jsem došel na poslední schod, ucítil jsem ji. Pouto mezi námi mě táhlo vpřed, i když jsem věděl, že bych se tomu měl bránit.

Když jsem dorazil k její cele, Leda ke mně vzhledla pomněnkově modrýma očima. Tiskla se do kouta a ruce v klíně se jí třásly.

„Jak se máš?“ zeptal jsem se starostlivě a sáhl do kapsy pro klíče.

Zorničky se jí rozšířily a pohledem těkala po místnosti, jako by zoufale hledala únikovou cestu.

Rty pevně semkla a její tělo se s každým mým dalším krokem napjalo jako struna. Z doširoka rozevřených očí sálal čirý děs.

Hrůza, která z ní čísel, byla přímo hmatatelná. Pravda, nemohl jsem jí to vyčítat, ale přesto se mě trochu dotklo, že se přede mnou krčí strachy a projevuje mi tak okatou nedůvěru.

„Neopovažuj se jí dotknout!“ zachraptěl z vedlejší kobky znavený hlas, který se mě pokoušel zastavit pokaždé, když jsem za ní přišel. Nestál mi ani za odpověď.

Adařin otec už brzy poslouží svému účelu, ale jeho chvíle ještě nenadešla. Po dlouhých letech strávených v žaláři příliš zeslábl na to, aby se mi dokázal skutečně postavit.

Všichni byli příliš slabí na to, aby mě zastavili.

„Nech ji, nebo...“ zopakoval muž, ale hned jsem ho utál.

„Nebo co?“ zasmál jsem se a zasunul klíč do zámku ve dveřích Lediny kobky. „Vždyť se nedožiješ ani toho, abys znovu viděl vlastní dceru.“

Vstoupil jsem dovnitř, a třebaže na mě stařík z vedlejší cely dál chrлил výhrůžky, vypustil jsem ho z hlavy a zaměřil se jen na ni.

Několika kroky jsem přešel celu a klesl před ní na kolena. Byla tak nádherná! Od doby, co ji pro mě matka našla, strávila v žaláři pár let a její dlouhé plavé vlasy už ztratily svůj někdejší lesk, avšak její krásu to nijak neumenšilo.

Natáhl jsem k ní ruku, ale ucukla, jako bych ji svým dotekem popálil. Cítil jsem, jak ve mně bobtná hněv a spolu s ním i ta cizí síla, která se mi plazivě rozlévala žilami. Pěsti se mi trásly a jen tak tak jsem se udržel, abych nevybuchl.

„Chystám se na cestu do Krvavého království.“ Snažil jsem se mluvit klidně a jemně a znovu jsem k ní natáhl ruku. Tentokrát jsem jí ale nedovolil ucuknout. Sevřel jsem její dlaň ve své a palcem jsem jí přejížděl po špinavé, bledé kůži. „Než vyrazím, potřebuju se z tebe napít.“

Nenamáhal jsem se vysvětlením, že se do toho zatraceného království musím vydat proto, že můj drahý bratr,

kterému jsem vždycky věřil víc než komukoli jinému, tam unesl mou nastávající.

Prachšprostě mě zradil, a když se pak vrátil domů a pokoušel se mi namluvit, že mu Adaru vyrvali z rukou nepřítel, viděl jsem mu tu podlou zradu v očích.

Celou dobu byl ve skutečnosti mým nepřítelem.

Škoda že ho matka nezabila, když tehdy měla příležitost. Ten kus masa, který mu za jeho zradu vyrvala z těla, rozhodně nestačil.

A stačit nebude.

Leda zakňourala a pokusila se mi vytrhnout, ale držel jsem ji pevně. „Nedělej to, prosím,“ kníkla.

Při těch slovech mě zabořilo na hrudi. Kdybych věděl, jak jinak zajistit budoucnost svého království a své vlády než vysáváním její moci tak dlouho, dokud se neocitne na prahu smrti, dal bych tomu přednost.

Jenže jinak to nešlo.

Adara představovala klíč k naplnění proroctví a nemohl jsem dopustit, aby se mi do cesty stavěla touha chránit Ledu. Nemůžu ji chránit dokonce ani před sebou samým.

„Nebojuj se mnou, zlato.“ Zvedl jsem ruku a přiložil jí dlaň na tvář. Víčka se jí zachvěla a celé její tělo se roztrásl. Jenže já už jsem se z ní nutně potřeboval napít. „Postarám se, aby se ti to líbilo. Bude to příjemné,“ zašeptal jsem jí těsně u rtů, než jsem na ně přitiskl ty své.

Můj polibek byl něžný, skoro až prosebný, ale ona zůstala strnulá a chladná jako kámen.

„Promiň,“ zamumlal jsem jí do rtů a odtáhl se.

Pak jsem jí nadzvedl paži a dýkou nařízl zjizvenou kůži na zápěstí. Její tělo rázem ztuhlo, ale pro jistotu jsem si její ruku pevně přidržel, aby mi nevyklouzla. Nejprve jsem

jazykem jen zlehka ochutnal krev řinoucí se ven, ale hned nato jsem ránu obemknul ústy a sál naplno.

Dychtivě jsem z ní ždímal život a bral si pro sebe každou kapku jejího bytí. Cítil jsem, jak v ní život postupně hasne, zatímco síla ve mně mohutní.

Když vykřikla v bolestné agónii, věděl jsem, že už jsem její tělo téměř vyčerpал a že se ocitla na pokraji smrti.

Jenže to byl jediný způsob, jak získat moc, kterou jsem potřeboval. Moc, po níž jsem tak prahl.

Odtrhl jsem ústa od jejího zápěstí a přitiskl na otevřenou ránu svou dlaň. Pod prsty mi ještě tepal slabý pulz.

Nacházela se na hraně života a smrti, ale věděl jsem, že ji pomalu zase přivedeme k životu. Že tento koloběh musí pokračovat, dokud nebudu dost silný na to, abych si přivlastnil veškerou moc, kterou v sobě nese.

Moc, kterou získám zabitím své družky.

1. KAPITOLA

EVREN

Po těle mi přebíhalo dráždivé mravenčení, nezkrotné jako lesní požár. Každé nervové vlákno ve mně vibrovalo její energií a její přítomnost prostupovala celou mou bytostí.

Cítil jsem, jak mi jako umírající slunce plane v hrudi.

Darovala mi svou magii, vtlačila ji do mě, aniž mi dala na vybranou, a teď se mi její moc vinula pod kůži, stejně zoufalá najít svou nositelku jako já sám – jako neviditelné chapadlo marně lapající do prázdna.

Její síla ve mně běsnila, až mi pod jejím nápirem brněla kůže. Zmítala se jako šelma v kleci skučící po svobodě.

Patřila jí, a přesto jsem navzdory jejímu šírajícímu hněvu cítil, že se stala i mou součástí. Pouto s mou družkou zůstávalo silné, byť jen skrze její magii.

Srdce mi zběsile tlouklo, poháněné vztekem, který se dral z hlubin mého nitra.

Nejenže mi vnutila svou moc, ale ochromila mě a donutila přihlížet, jak si ji odvádí můj bratr.

Zatraceně, ukradl mi mou družku!

Pohledem jsem propaloval dveře, za nimiž s ní zmizel, a skřípal jsem zuby, až mě rozbolela čelist. Odnal ji

z mého království druhem magie, jaký jsem už celé roky neviděl – magie, jež se neobejde bez oběti.

Magie, proti níž se téměř nedá bojovat.

Magie smrti.

Vzteky mě pálil v ústech jako kyselina. Tepal mi na jazyku, zuřivostí rozžhavený doběla. Byl stejně živý jako její moc, která se mi nekontrolovatelně chvěla pod kůží.

Ale taková zlost mi nepomáhala.

Potřeboval jsem vztek, který by mi pomohl ukout plán a dovést mě k ní, ať už ji Gavril drží kdekoli, abych ji vyrval z jeho spárů.

Můj hněv však byl bezhlavý, krvelačný, a nebyl jsem si jistý, jestli ho dokážu zkrotit, nebo mě nadobro strhne do svého chřtánu.

Potřeboval jsem přemýšlet.

Nebo aspoň dýchat, zatraceně.

Couvl jsem ke zdi, ale nohy mě zradily a narazil jsem do ní zády.

Vjel jsem si rukama do vlasů a zhluboka se nadechl. Dech se mi potlačovaným vztekem jen chvěl. Potřeboval jsem přijít na to, jak ji dostat zpět.

Musel jsem ji dostat zpět.

Celé roky jsem se snažil být silný, viděl jsem a snášel tolik věcí, ale pak přišla ona a získala si nade mnou takovou moc. V její blízkosti jsem se cítil zranitelný a křehký.

Za celý život jsem nepoznal nic, co by mě dokázalo zlomit tak snadno jako ona.

Měla sílu zničit mě způsoby, jaké jsem si ani neuměl představit.

Hlasy kolem mě se slily v chaotický šum, který jsem vnímal jen jako tlumenou ozvěnu. Křičely a hádaly se, ale

jejich slova ke mně doléhala z dálky, jako by je někdo dusil polštářem.

Srdce mi bušilo, jako by mi chtělo prorazit hrudní koš. Musel jsem se donutit k nádechu, aby mě ten mrazivý strach zcela nepohltil.

Zoufale jsem se rozhlížel po čemkoli, čeho bych se mohl zachytit, po nějaké niti naděje, která by mě odtáhla od okraje propasti, ale všude jsem viděl jen ji – její tvář mě pronásledovala a mučila.

Přitiskl jsem svou magii potřísněnou, chvějící se ruku k hrudi a snažil se o pomalé, hluboké nádechy.

Nutil jsem se myslet na cokoli, co by mi mohlo pomoci, ale ať jsem se snažil sebevíc, pokaždé když jsem zavřel oči, stála přede mnou ona a její pohled mě úpěnlivě prosil.

Byla moje družka a já jsem ji zklamal.

Navzdory všemu se rozhodla pro mě. Zvolila si mě, i když zjistila, že jsem před lety vydal jejího otce do rukou královny Kaidy. Vnitřní pouto, jež nás pojilo, se napínalo k prasknutí bolestí z toho, že jsme od sebe odloučení.

Měla tisíc důvodů mě zavrhnout, a přesto si mě zvolila.

Při pomyslení, že bych ji mohl nadobro ztratit, se mi hrud' sevřela ochromující bolestí.

Zatnul jsem ruce v pěst, až mi klouby zbělely, pevně jsem zavřel oči a soustředil se na všechny vjemy.

Zády jsem se tiskl k chladnému, neúprosnému kameni. Pod nohama jsem cítil hrubé, ošlapané kamenné dlaždice. Kouř z velkého krbu štiplavě páchl a pálił mě v nose, až se mi zvedal žaludek, a stácel se vzhůru, dokud nezmizel v nicotě. V ústech se mi rozlévala chuť její moci. Cítil jsem, jak mi pomalu jako hustá kapalina protéká žilami a čeká, až bude moct udeřit.

Dýchal jsem přerývaně a tlak na hrudi se stupňoval.

Pokusil jsem se soustředit na něco jiného, ale pořád jsem před očima neviděl nic než ji.

Potácel jsem se vpřed a zem se mi pod nohama rozmazávala. Srdce jsem měl až v krku, hrud' sevřenou a těžkou jako olovo.

Před očima se mi míhal pot, slzy a krev v nepředstavitelné vlně bolesti. V připomínce toho, že jsem byl pro svůj lid ochoten obětovat cokoli. Vzdát se všeho, abych je udržel v bezpečí.

A stejně to nakonec bylo k ničemu.

Ji jsem ochránit nedokázal.

Vztekl přižívoval mou vlastní magii, sílila a sílila, až mi i ona tepala pod kůží zoufalou potřebou vědět, že Adara je v bezpečí.

Stahovala mi hrud' a svírala ji, jako by mě chtěla udusit, pokud ji nepustím ven. Spojila se s tou Adařinou a obě společně, poháněné mým hněvem, mě pohlcovaly.

Adara mi dala svou moc bezhlavě, bez přemýšlení o tom, co to může způsobit.

A teď se ocitla v rukou nepřítele, zatímco její síla zůstala ve mně.

Samu sebe učinila bezmocnou a to mě přivádělo k šílenství.

Nechtěl jsem si ani představit svět, v němž by mi nepatřila, v němž bych už nikdy necítil její kůži na své a nemohl ji sevřít v náručí.

Gavril se opovážil vztáhnout na mou družku ruku a zmanipulovat ji, aby se s ním vrátila. Zabil bych vlastního bratra, abych ji dostal zpátky.

Bez váhání bych ho sprovodil ze světa.

Věděl jsem, že jeho moc vzrostla, už dřív. Pojal jsem to podezření tehdy, když jsem se vrátil do Víliho království a nechal ji v tom našem v bláhovém domnění, že ji tím ochráním. Teď mi ta představa připadala naprosto pošetilá.

Dokud bude Gavril naživu, nenajde Adara nikdy bezpečí. Proroctví předpovědělo, že zachrání naše království, ale zároveň tím zpečetilo její osud. Navždy by měla zůstat stát mezi dvěma bratry.

Představovala naši jedinou naději, zatímco my se pro ni stali zkázou. Přesto neexistovala moc v tomto světě ani v tom příštím, která by mi zabránila ji milovat.

Kdyby to bylo v mých silách, neváhal bych ani na okamžik. Obětoval bych cokoli, jen abych jí zajistil bezpečí.

Šel bych pro ni až na konec světa. A moje království ať jde klidně k šípku.

Vykročil jsem a málem vrazil do Thalie, která stála přímo přede mnou. Vypadala stejně uštvane jako já, i když přízraky skrývající se v temných hlubinách jejích očí byly něco, čemu asi nikdy nedokážu plně porozumět.

„Jaký je plán?“ Založila si ruce na hrudi a ve tváři se jí usadil strohý výraz, jaký jsem dobře znal. Jen nepatrné chvění rtů prozrazovalo, že v ní všechno vře a kolik odvahy ji stojí tvářit se navenek klidně.

„Vyrážím do Víliho království.“

„Ale jeho magie...“ Hlas se jí třásl a její slova prosytil strach.

„Já vím,“ přikývl jsem a pohlédl přes ni na Sorina.

„Použil magii smrti, Evrene.“

„Já vím,“ zopakoval jsem tiše a při představě, co teď můj bratr s Adarou udělá, mi po zádech přeběhl mráz. Adařina magie ve mně to ucítla a neklidně zavířila.

Rozmetal bych to zatracené království na prach, kdybych musel, a její moc v mých žilách byla ochotná vrhnout se do toho se stejnou chutí jako já.

„Nemůžeme tam jen tak napochodovat a odvést si ji. Pokud Gavril ovládá takový druh magie, kdo ví, čeho všeho je schopný a co by jí mohl udělat.“

Stiskl jsem jazyk mezi zuby, až jsem ucítil pachutí krve. Měl jsem sto chutí vybuchnout a zařvat, že mě nic na světě nezastaví, jenže v hloubi duše jsem věděl, že má pravdu.

Ten parchant ovládal magii smrti – sílu, o které jsem doposud jen slýchal, ale nikdy ji neviděl na vlastní oči –, a bál jsem se, že proti ní nebudu dost silný.

„Aby získal magii smrti, musel by...“ Thalia se odmlčela a strach mezi námi by se dal krájet.

„Zabít svou vlastní družku.“ Setkal jsem se s jejím pohledem a vjel si prsty do vlasů. „Byl jsem naivní, když jsem si myslel, že by kvůli svým cílům nezašel až tak daleko.“

„Ani jsem netušila, že má družku. Ty ano?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou a horečně se snažil vybavit si cokoli, co mi mohlo uniknout. „Vždycky byli posedlí jen Adarou.“ Při té vzpomínce jsem zaskřípal zuby. „Nikdy jsem jeho ani královnu Kaidu neslyšel mluvit o nějaké jiné.“

Thalii se třáslý ruce, ale ve chvíli, kdy se k nám přiblížil Sorin, je rychle přitiskla k bokům, aby svou slabost skryla.

„To byla...“ Jeho pohled těkal z Thalie na mě a zpět, na ní se však zdržel o chvíli déle. Se sevřenou čelistí a staženým obočím na ni hleděl tak upřeně, jako by se jí snažil sdělit něco, co se nedalo vyjádřit slovy.

„Magie smrti. Víme.“

„Jak proti tomu budeme bojovat?“ Konečně od ní odtrhl pohled a ruka mu samovolně hmatla po jílci dýky

u pasu. Z odhodlání v jeho očích jsem poznal, že můj přítel a kapitán je připraven vytáhnout do Vlího království bez jediného zaváhání stejně jako já.

Ale Thalia měla pravdu. Pokud budeme postupovat bez rozmyslu, napácháme víc škody než užitku. A Adaru by to mohlo stát život.

Magie smrti umožňovala přenášet se z místa na místo, a nejen to. V legendách se o ní vyprávělo jako o nekonečné moci. Pomyslení na to, co kvůli ní obětoval, mě drtilo.

Protože magie smrti mohla přerůst v sílu, již nebylo možno porazit.

Podle legend si brala stejně tolik, kolik dávala. Tomu, kdo si troufl ji přivlastnit, propůjčovala nesmírnou moc, ale zároveň si vybírala vysokou daň.

Daň, kterou teď Gavril bude muset zaplatit.

Stal se mým nepřítelem, ale kdysi dávno to byl prostě jen můj bratr. Srdce mě při pomyslení na minulost bolelo, protože všechny hezké vzpomínky mi zhořkly, zastřené mocichtivostí jeho matky a mého otce.

Sám se stal tím, čím teď je. Jejich dokonalým dědicem, který otráví vše, na co sáhne. Jedem, který se rozlézá po království.

Já však odmítal dopustit, aby ten jed potřísnil i Adaru.

Přestože mu do té pasti vstoupila dobrovolně. Podala mu ruku a zpečetila tak slib, který mu dala. A já tomu nezabránil. Teď to ale napravím.

Její magie se ve mně zavlňila, jako by souhlasila, a já pohlédl na oba své přátele. „Sežeňte Joraha. Sejdeme se v knihovně. Musíme se o magii smrti dozvědět všechno, co se dá. Dostaneme Adaru zpátky, ale nemůžeme vyrazit naslepo.“

Ještě jsem to ani nedořekl a už se mi v hrudi začaly svářet emoce. Věděl jsem, že ostatní mají pravdu, a přesto jsem nechtěl jen sedět a sprádat plány, zatímco ona je s ním. Beze mě a bez své magie, která by ji chránila.

My ji ale přivedeme zpátky.

2. KAPITOLA

ADARA

Žaludek se mi zhoupnul a zamáchala jsem rukama, abych udržela rovnováhu. Svět se mi rozmazal a barvy se kolem mě točily v chaotickém víru. Zavřela jsem oči a silou vůle nutila tělo, aby se uklidnilo. Když jsem je znovu otevřela, potlačila jsem narůstající nevolnost a snažila se rozpoznat, kde jsme.

„Uklidni se, Hvězdami požehnaná, nebo se ti zvedne žaludek.“ Gavrilovy ruce mi svíraly paže jako železné svěráky a zpod konečků jeho prstů jsem cítila, jak obrovskou má sílu. Chvěla jsem se a snažila se z jeho sevření vymanit. Zevnitř mě spalovala ukrutná bolest a celé moje tělo se v protestu proti ní tráslo a marně toužilo po úlevě.

Bez své magie a svého druha jsem v sobě cítila jen prázdno a chlad. Dala jsem Evrenovi veškerou svou moc a moje tělo se teď proti tomu bouřilo.

Vzduch byl prosycený kouřem a musela jsem dýchat ústy, aby mě ten štiplavý pach nepálil v nose. Rozhlížela jsem se kolem sebe. Gavril mě přenesl zpátky do Víliho království, jen kousek za město, a pohled na množství vojáků v plné zbroji mě šokoval.

Nepřipravili se jen na to, že mě odvedou. Připravili se na válku.

„Pust' mě.“ Chtěla jsem to zařvat, ale hrdlo jsem měla stažené a z úst mi vyšel jen ochablý šepot. Jeho prsty se mi zarývaly do kůže tak silně, až se mi rozostřil zrak a z mého dechu se stalo trhané lapání po vzduchu.

„Odvedu ji do paláce,“ oznámil Gavril jednomu ze strážných a já vzhledla do jeho krví podlitých očí. Vibrovala jím nepřirozená síla a při pohledu na mě se mu rozšířily zornice.

„Řekla jsem, abys mě pustil, Gavrile.“ Hlas jsem měla chraplavý a slabý a přemáhalo mě nutkání přivolat svou magii. Když však žádná nepřicházela, hrud' se mi sevřela úzkostí. Přesto mi tato bolest ve srovnání s ostatním připadala nepodstatná.

Jakmile jsem pomyslela na něj, stala se ta muka nesnesitelnými.

Celou svou bytostí jsem toužila po Evrenovi. Svém druhovi.

Ale víc než cokoli jiného jsem si přála, aby byl v bezpečí.

Na svého otce jsem si ani netroufala pomyslet. A už vůbec ne na Evrenovu roli v tom, že jsem o něj přišla.

Byl tehdy pouhou loutkou, figurkou na šachovnici v nemilosrdné hře královny Kaidy, a třebaže mě při pomýšlení na to, co provedl, bodalo u srdce, nedokázala jsem ho nenávidět za činy z doby, kdy jsem ho ještě neznala.

Nemohla jsem ho nenávidět za to, co udělal, aby ochránil svůj lid.

Protože všechno, co kdy učinil, konal kvůli někomu jinému.

A neexistovalo nic, co by mě dokázalo přimět přestat ho milovat. Navzdory všemu, co jsem se dověděla, navzdory všem rolím, které hrál.

Gavril mi sevřel paži tak silně, že jsem málem vyjekla bolestí, ale zatnula jsem zuby a vzdorně se na něj podívala.

„Jdeme, Hvězdami požehnaná.“

Hvězdami požehnaná. Ten zbabělec neměl ani odvahu vyslovit mé jméno.

Trhnul mnou dopředu, takže jsem neměla jinou možnost než ho následovat. Táhl mě za sebou tak nemilosrdně, až se mi nohy pletly. Byla jsem do morku kostí vyždímaná únavou, ale netroufala jsem si nic říct. Jen jsem upírala pohled před sebe, kde se před námi zvedal palác, který jsem nenáviděla – místo, kde jsem kdysi našla útěchu u Evrena –, a přísahala si, že jim nedám najevo žádnou slabost.

Jakmile jsme dorazili k paláci, stráže se před námi ro-zestoupily a dávaly si dobrý pozor, aby mi nestály v cestě. Zaslechla jsem, jak si mezi sebou šeptají něco o zrádcích, a cítila jejich opovržení. Sršelo z nich stejně viditelně, jako když z Evrena opadla jeho moc.

Byla jsem ta Hvězdami požehnaná, o kterou všichni tak stáli a kterou tak nutně potřebovali, a přesto mě nená-viděli.

Viděli ve mně svou záchránkyni, ale já se ničím takovým stát nehodlala.

Stanu se jejich zkázou.

Zvedla jsem bradu a odmítla sklopit před nimi zrak. Gavril zesílil stisk mé paže, až mu zbělely klouby, a přitáhl si mě blíž k sobě. Když jsem viděla, jak se mu dravě rozšířily nozdry, cukla jsem sebou, ale jeho ruce mě surově držely dál. Čelist měl celou cestu pevně zaťatou.

Jeho vztek byl mocnou zbraní, a třebaže jsem si přála, aby mě pustil, uvědomovala jsem si, že nepředvídatelná povaha ho může dohnat k bezhlavým rozhodnutím.

Opravdu byl přesvědčen, že mu patřím, a představa, že jsem si vybrala jeho bratra místo něj a že se mě Evren dotýkal, jen přižívovala jeho zuřivost.

Vtlačil mě dveřmi dovnitř a okamžitě mě zavalilo dusivé horko paláce. Vešli jsme zadním vchodem – přesně tím, kterým jsem se kdysi pokusila utéct. Teď mi to připadalo tak dávno, jako by mezitím uběhla celá věčnost. Pohlédla jsem na řadu dveří před námi.

Moje stará komnata se nacházela vpravo.

Dveře byly pevně zavřené, a přestože jsem za nimi nikdy nenašla skutečné útočiště, každá část mého těla tam teď toužila utéct.

Gavril si všiml, kam se dívám, a temně se zachechtal. „Snad si nemyslíš, že ti dovolím vrátit se do pokoje, kde tě můj bratr ojížděl jako nějakou couru?“ Zaryl do mě prsty ještě víc a já se kousla do rtu, abych bolestí nevyjekla. „Buď u mě a pod mým dohledem. Tak blízko, abych si svou nastávající mohl ošukat, kdykoli se mi zachce.“

Přitlačil mě zády ke zdi u dveří ložnice – na stejné místo, kde mě kdysi tiskl Evren – a zvedl ruku. Sevřel se mi žaludek.

Přiložil mi prsty na tvář překvapivě jemně, jako by patřily někomu jinému než ruka, která mě stále svírala. Jakmile jsem ucítila jeho dotek na své kůži, mimoděk jsem sebou cukla.

„Jsi tak citlivá.“ Jeho pohled sjel k mým rtům a já odvrátila hlavu a snažila se polknout hořkou pachut' žluči, která mi vystoupala do úst. „Nedivím se, že můj bratr byl

ochotný všechno kvůli tobě ohrozit. Jestli šukáš aspoň z poloviny tak dobře, jako vzdoruješ, budeme si my dva víc než vyhovovat.“

Trhla jsem sebou tak prudce, až mu ruka sjela z mé tváře, a sledovala jsem, jak se jeho temný pohled rozhořívá vztekem. Když jsem uviděla tenký rudý kroužek kolem jeho duhovek, ztuhla jsem strachy.

„Nikdy s tebou spát nebudu,“ prohlásila jsem důrazně a pevně, ale Gavrilovi to jen vyvolalo úsměšek na rtech.

„Ale budeš.“ Zvedl ruku a prsty mi sevřel bradu, tentokrát však proto, aby mě donutil se na něj podívat. Po předchozí jemnosti nebylo ani památky. „S mým bratříčkem sis to užívala, ale teď jsi moje. A věř, že najdu způsob, jak tě přesvědčit, abys na něj zapomněla. O co ti šlo, Hvězdami požehnaná? O moc?“

Ocitl se tak blízko mého obličejce, že jsem cítila jeho temnou, dřevitou vůni.

„Můžu ti nabídnout víc moci, než si můj bratr vůbec dokáže představit.“

Zatímco mi jeho slova těžkla v žaludku, naklonil se ke mně a přitiskl rty k mé kůži. Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale docílila jsem jen toho, že jsem tvrdě narazila do zdi za sebou. Špičky jeho ostrých zubů mi zlehka přejížděly podél čelisti.

„Už se nemůžu dočkat, až budu v tobě. Poznamenám tě tak, že už tě nikdo jiný nebude chtít, Hvězdami požehnaná. Můj zrádný bratr už se tě nebude chrítit ani dotknout.“

Stiskla jsem rty, abych se nepozvracela nebo se nerozkřičela, ale cítila jsem, jak se mi do očí tlačí horké slzy. Vztek jím cloumal jako živoucí bytost a věděla jsem, že bez své magie nemám nic, čím bych ho dokázala zastavit.

„Ještě o to budeš žebrat, Adaro,“ zašeptal mé jméno a mně přeběhl mráz po zádech z toho, jak cize z jeho úst znělo. „Přilezeš ke mně po kolenou a budeš prstíčkem hrabat, abych ti dal, co chceš, a teprve pak ti to dám. Teprve pak budeš hodna budoucího krále Citlali.“

„Nikdy!“ zavrtěla jsem hlavou i přes jeho sevření a zatahnula ruce v pěst.

„Jen si klidně vzdoruj.“ Cítla jsem, jak se mu rty u mé tváře stahují do úsměšku. „O to víc si užiju, až ten vzdor zlomím.“

Odtáhl se ode mě a přejel si hrubou rukou po rtech, jako by zvažoval, jestli rovnou nezajde ještě dál, ale pak střelil pohledem do chodby. „Jdi,“ poručil mi. Váhavě jsem se odlepila od zdi a snažila se znovu nadechnout.

Nemusel mi říkat, kam mám jít. Už jsem palác znala a na to, kde leží jeho komnata, kde ze mě sál proti mé vůli, bych nikdy nedokázala zapomenout.

Bylo jen otázkou času, kdy Gavril překročí další mez a přinutí mě ke sňatku, aby ze mě mohl pít, kdykoli se mu zamane. Stejně tak bylo jen otázkou času, kdy zjistí, že Hvězdami požehnanou sice získal, ale všechna její magie zůstala u jeho bratra.

Otřela jsem si tvář, pohlédla ke vzdálenějšímu konci chodby a s těžkým polknutím vykročila od Gavрила i od vzpomínek spojených s mou bývalou komnatou.

Vzpomínek na Evrena, které jsem musela potlačit. Aspoň prozatím. Schovala jsem si je na chvíli, kdy je budu potřebovat nejvíc. Až budu mít pocit, že už nemůžu dál.

Protože jsem věděla, že celé tohle království, včetně prince, který teď kráčel těsně za mnou, bude zkoušet každou mou slabinu. Udělají všechno pro to, aby mě zlomili.

Ale já se nedám.

A pokud nenajdu dost síly sama v sobě, opřu se o tu, kterou ve mně zanechal Evren.

„Tady.“ Gavril kývl bradou ke své ložnici a moje útroby sevřela hrůza. „Dám ti chvilku, aby ses sebrala. Pak si tě přeje vidět královna.“

Všechno ve mně se zastavilo. Gavril mi naháněl husí kůži, ale to oproti jeho matce ještě nic nebylo. Ona ve mně budila skutečný děs.

„Potřebuju si odpočinout.“

Gavril si skousl ret a přejel mi pohledem po těle. Rychle jsem se odvrátila a pokračovala dál k jeho komnatě.

„Odpočinku si tu ještě užiješ dosyta, Hvězdami poženaná. Ale teď tě Eletta připraví na setkání s mou matkou. Hlavně tě převlíkne z těch zatracených šatů, které ti oblékl můj bratr.“ Znechuceně se ušklíbl a já zabořila prsty do temně černé látky, jež mě stále hladila na kůži.

Eletta. Eletta bude se mnou.

„A v jakých šatech by sis mě přál vidět?“ Zastavila jsem se na prahu jeho pokoje a sevřela šaty do pěstí. „Co by na tebe udělalo dojem, Výsosti?“

Gavril zkrivil rty v posměšném úšklebku a udělal krok ke mně. Neměla jsem ho dráždit, ale ten spalující vztek, který se ve mně celou dobu hromadil, jsem už nedokázala udržet na uzdě.

„Jestli si myslíš, že mě svým vzdorem otrávíš, tak to jsi na omylu.“ Jeho pohled sjel k mým rtům a dech se mi zasekl v hrdle. „Mám jen o to větší chuť tě přimět, abys přede mnou padla na kolena.“

Zvedl ruku, jako by se mě chtěl znovu dotknout, ale nakonec jen kývnul ke dveřím o kousek dál v chodbě, než

byla jeho ložnice. „Tohle je teď tvůj pokoj. A neodejdeš z něj, dokud k tomu nedostaneš výslovné svolení.“

Se zatnutými zuby jsem hleděla na dveře. Už jsem se na něj ani nepodívala a rychle jsem zamířila ke komnatě, kterou mi přidělil. Dlaní jsem obemkla zdobenou kliku a stiskla. Nechtěla jsem nic než spát a zapomenout na noční můru, v níž jsem se ocitla. Potřebovala jsem být sama, abych si srovnala myšlenky a přišla na to, co teď mám dělat. Jak se u všech bohů dostanu zpátky k Evrenovi?

Komnata byla malá. Zářivě bílé stěny a nábytek ze světlého dřeva představovaly přesný opak toho, na co jsem si zvykla v Krvavém království. Tak vzdálené všemu, co představoval Evren! Na tomhle místě nebylo nic, co by mi ho připomínalo. Nechápala jsem, jak to tu mohl vydržet tak dlouho. Jak dokázal hrát tu roli, kterou mu ostatní vnutili.

Přitom se tak strašně mýlili.

„Adaro.“

Nadskočila jsem a otočila se za Elettiným hlasem. Stála na prahu koupelny, přes paže měla přeložené prádlo a v očích se jí zračila starost.

„Vyděsilas mě, Eletto.“ Přitiskla jsem si dlaň na bušící hruď a rychle za sebou zavřela dveře. Byly jsme v pokoji samy, ale věděla jsem, že nesmím polevit ve střehu.

„Odpusťte, Hvězdami požehnaná.“ Sklopila oči k zemi. „Připravila jsem vám koupel.“ Ohlédla se do koupelny a další slova ze sebe vypravila o poznání váhavěji. „Je to příkaz korunního prince. Než předstoupíte před královnu, máte se očistit.“

Zamračila jsem se na ni, ale ona jen zavrtěla hlavou. „To neřádá on. Sama královna nařídila, aby vás k ní přivedli, hned poté, co vás zachránil.“

„Já ale nikam nejdu.“ Zasmála jsem se, ale můj smích byl prosycený hořkostí, kterou jsem v sobě cítila. „Tvůj princ mě nezachránil. Vyrval mě z náruče mého druha.“ Otočila jsem se a zamířila k posteli, ale ona se rychle vydala za mnou.

„Temného prince? Hvězdami požehnaná...“

„Říkala jsem ti, abys mě tak neoslovovala,“ vyprskla jsem a vzápětí mě bodlo svědomí, že se na Elettu tak zlobím. Vždyť mi nic neudělala, jen patřila k tomuhle království.

„Adaro,“ povzdechla a položila prádlo na postel. „Je mi to líto. Udělám, co budu moci, abyste se v nové komnatě cítila co nejpríjemněji.“

Sevěřela jsem pěsti a obrátila se k ní čelem. „Tohle není moje komnata, Eletto. To je klec.“

„Neublížil vám přece. Chce vás jen chránit před svým bratrem.“ Elettin jemný hlas zněl tak přesvědčeně, že jsem se neubránila trpkému smíchu.

„Jestli tomu opravdu věříš, tak svého korunního prince vůbec neznáš.“ V prázdnotě, která zbyla po mé magii, ve mně divoce pulzoval hněv. „Je to netvor.“

Eletta ucukla, jako bych ji uhodila, a já si říkala, jestli je opravdu tak slepá vůči těm, kterým slouží.

„Ne.“ Hlas se jí třásl nesouhlasem. „To není.“

Zavrtěla jsem hlavou a otočila se k ní zády. „Můžeš jít.“ Sesunula jsem se na postel a vděčně klesla do měkké matrace. Alespoň trochu tlumila bolest, která mi stále prostupovala celým tělem. Žaludek jsem dál měla jako na vodě – z Gavrilovy magie, kterou nás sem přenesl, i z pohledu na jeho vojáky připravené k boji s mým druhem. S mým královstvím.

„Nemůžu odejít,“ namítla pevným hlasem. „Jsem tu, abych vám pomohla připravit se na setkání s královnou.“

„Jsi tu, abys mi pomohla s koupelí kvůli muži, který mě ukradl Evrenovi.“ Zvedla jsem oči ke stropu a jazykem si navlhčila suché rty. „Myslím, že to zvládnou sama.“

„Gavril mi přikázal, že vás nesmím nechat samotnou.“ Její hlas teď zněl váhavě a v její tváři jsem spatřila stín pochybnosti.

„No jistě, vždyť je to přece takový zachránce.“ Vstala jsem a začala si stahovat šaty z ramen. Vyklouzla jsem z nich, a i když mě Eletta stále pozorovala, nedokázala jsem odolat a přitiskla si látku k nosu. Zhluboka jsem se nadechla a zavřela oči nad nádherou Evrenovy vůně, která mě v tu chvíli zaplavila.

Jeho vůně na látce ulpívala stejně, jako se mi Evren sám vryl do srdce. Při vzpomínce na zděšení v jeho tváři, když viděl, jak Gavrilu беру za ruku, mě v očích zaštípaly slzy. Sliboval, že nikdy nedovolí, aby se mě jeho bratr ještě někdy dotkl, a já ho připravila o možnost ten slib naplnit.

Gavril proti mně využil mého otce. Zneužil mou slabinu a hrál si se mnou, jak se mu zlíbilo.

A mě nenapadlo nic lepšího než se do jeho pasti nechat chytit.

„Vidělas to vojsko venku?“ Kývla jsem k oknu na druhé straně pokoje. „Myslíš, že se celá armáda sešikovala za zdmi paláce jen proto, aby získal zpátky svoji snoubenku?“

„Když zjistil, že vás unesli, úplně zešlel.“ V očích měla neochvějnou víru.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou a natáhla před sebe pravou ruku. Tu s jizvou, která zůstala v místě, kde si ze mě násilím bral. „Šlel jen proto, že přišel o moji moc.“ Hleděla

jsem na své inkoustově černé prsty a přála si, abych ze sebe opět dokázala vykřesat magii a pohroužila celou místnost do temnoty.

Zatoužila jsem jí ukázat, že jsem úplně stejná jako muž, který jí nahání takový strach.

„Chce mě, protože prahne po mojí moci, a hodlá si ji ze mě brát proti mé vůli.“ Otočila jsem se k ní a zlostně se na ni zadívala. „Bude vysávat nás všechny, Eletto. Tak to Gavril dělá.“ Zavrtěla jsem hlavou a naposledy přitiskla šaty k tváři, než jsem je položila na postel. „Bere si a bere, dokud nezůstane ani kapka.“

„To nemůžete vědět,“ zašeptala a sklopila zrak k zemi, zatímco já jsem zavřela oči. „Nevíte, čím vším si prošel a co musel přestát.“ Mluvila tichým hlasem, ale znělo z něj pevné přesvědčení. „On jediný nás může ochránit před Krvavým královstvím.“ Zavrtěla hlavou. „Jen to zkrátka nevidíte.“

„Krvavým královstvím?“ Prošla jsem kolem ní do koupelny, která byla celá zahalená párou stoupající z připravené koupele. „Bojíš se nesprávného království. Jsi přesně tak zaslepená, jak potřebuje.“

„Jak to myslíte?“

„Krvavé království je můj domov.“ Naposledy jsem se k ní otočila a prsty jsem přitom zaryla do dřevěné zárubně dveří. „A Krvavý princ je můj druh. Jestli se máš něčeho bát, pak mě. A toho, co jsem ochotná udělat, abych to všechno získala zpátky.“